

Arrestnummer <i>C 1 1269 / 2022</i>
Repertoriumnummer <i>2022 / 3270</i>
Datum van uitspraak 7 oktober 2022
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2021/PGG/1731 2021/VJ11/901

VERSTEK burgerlijke partijen

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Not.nr.

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. RRN
met Bulgaarse nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

2. nr. (RRN
met Bulgaarse nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

3. nr. (RRN
met Bulgaarse nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

4. nr. , (RRN
met Bulgaarse nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

5. nr. (RRN
met Bulgaarse nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1 (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

A een woning of specifieke woonvorm die niet voldoet aan de vereisten van art. 5 § 1 Vlaamse Wooncode verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen

als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning of een specifieke woonvorm, als vermeld in artikel 5 § 3 lid 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van voornoemd Decreet, rechtstreeks of via tussenpersoon, te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, **namelijk**

(art. 2 § 1, 31°, en 20 § 1 lid 1 Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(art. 20 § 1 lid 3, 1° Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

1. in het pand gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te op
en geboren te op beiden
samenwonende te

als verhuurder een onbewoonbare en/of ongeschikte woning te hebben verhuurd aan

Te in de periode van 14 april 2017 tot en met 23 oktober 2018 (zie stukken 1-10, 55-56, 73-78, 80-90, 101-103, 121, 123-128, 204-205, 219-220 - OK1)

2. in het pand gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te
op en geboren te op beiden
samenwonende te

als verhuurder een onbewoonbare en ongeschikte woning te hebben verhuurd aan

Te _____ in de periode van 30 november 2017 tot en met 15 oktober 2018 (zie stukken 1-10, 56-57, 70, 74,77-87, 98-100, 122-125, 140-146, 236-238, 257-258 - OK 2)

3. in het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
 op _____ en _____ eigendom van _____ geboren te _____
 samenwonende te _____ geboren te _____ op _____ beiden

als verhuurder een onbewoonbare en ongeschikte woning te hebben verhuurd aan

Te _____ in de periode van 14 april 2014 tot en met 30 november 2017 (zie stukken 1-7, 41-46, 49-51, 52-59, 70-72, 85-87, 103-104, 120-121, 135-137 - OK3)

B opsplitsen van woning of in gebouw aantal woonegelegenheden wijzigen zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2 2. tot en met 4.2.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het opsplitsen van een woning of het wijzigen in een gebouw van het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het gaat om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van de voornoemde Codex, in stand gehouden,

namelijk een eengezinswoning te hebben omgevormd naar een meergezinswoning zonder vergunning.

1. in het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
 op _____ en _____ eigendom van _____ geboren te _____
 samenwonende te _____ geboren te _____ op _____ beiden

Te _____, in de periode van 1 januari 2017 tot en met 30 november 2017 (zie stukken 2-10 - OK1)

2. in het pand gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
 , eigendom van _____ geboren te _____

op en geboren te op beiden
samenwonende te

Te in de periode van 14 juni 2018 tot en met 15 oktober 2018 (zie stukken 122-125, 140-146 - OK2)

(art. 4.2.1, 7°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

VERMOGENSVOORDEEL : art. 42 en 43 bis S.W.B.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van **52.000,00 euro** zijnde

1. **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag)

Berekening:

- huuropbrengst van het pand gelegen te gedurende de periode van 14/04/2017 tot en met 23/10/2018 of 18 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 800,00 euro = 14.400,00 euro
- huuropbrengst van het pand gelegen te gedurende de periode van 01/02/2018 tot 15/10/2018 of 8,5 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 800,00 euro = 6.800,00 euro
- huuropbrengst van het pand gelegen te gedurende de periode van 14/04/2014 tot 30/11/2017 of 44 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 700,00 euro = 30.800,00 euro

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 18 mei 2021 op tegenspraak als volgt:

"VOORAFGAAND

Verbeterd en vult de dagvaarding aan als volgt:

"(...)

A een woning of specifieke woonvorm die niet voldoet aan de vereisten van art 5 § 1 Vlaamse Wooncode verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen
(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

als verhuurder een ongeschikte woning te hebben verhuurd aan

Te in de periode van 14 april 2014 tot en met 30 november 2017 (zie stukken 1-7, 41-46, 49-51, 52-59, 70-72, 85-87, 103-104, 120-121, 135-137 - OK3)

B. (...)

(...)

VERMOGENSVOORDEEL : art. 42 en 43 bis S.W.B.

(.)

Berekening:

- huuropbrengst van het pand gelegen te gedurende de periode van 14/04/2017 tot en met 23/10/2018 of 18 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 800,00 euro = 14.400,00 euro

(...)

1.01-10.20 - herhaling wanbedrijf op wanbedrijf - (art. 56 lid 1 en 2 Sw)

met de omstandigheid dat de beklaagde het misdrijf heeft gepleegd sedert hij veroordeeld werd bij arrest van het Hof van Beroep te Gent uitgesproken op 13 januari 2012, tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar voor zes maanden en een geldboete van 1.000 euro, wegens misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand of zijn precaire sociale toestand met de bedoeling een abnormaal

profijt te realiseren, (...) een onroerend goed, (...) te verkopen, te verhuren of ter beschikking te stellen in omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid; als verhuurder (...) een woning die niet beantwoordt aan de vereisten van art. 5, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd zonder geldig conformiteitsattest; als verhuurder een woning die niet voldoet aan de vereisten van art. 5 (...) verhuurd of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, vonnis in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is."

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3, B.1 en B.2 gepleegd in staat van wettelijke herhaling (zoals verbeterd en aangevuld), bewezen.

*Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **gevangenisstraf van 12 maanden** en een **geldboete van 28.000 euro**, zijnde 3.500 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

*Verklaart **verbeurd** overeenkomstig art. 42,3° en 43bis Sw. een bedrag van **21.200 euro**, zijnde de vermogensvoordelen.*

*Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

*Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.*

*Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.*

*Veroordeelt de beklaagde tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 283,04 euro.*

BURGERRECHTELIJK

Ten aanzien van

Verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de terugbetaling van de huurwaarborg.

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **3.750 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 15 januari 2015 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.*

Wijs het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Ten aanzien van

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **650 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 augustus 2017 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.*

Wijs het meer of anders gevorderde af als ongegrond

Ten aanzien van

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **650 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 augustus 2017 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.*

Wijs het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Ten aanzien van

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **150 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 augustus 2017 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.*

Wijs het meer of anders gevorderde af als ongegrond

Ten aanzien van

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegrond.

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **150 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 augustus 2017 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.*

Wijs het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

*Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partijen samen een
rechtsplegingsvergoeding van **780 euro**.*

Zegt voor recht dat de vergoeding van de burgerlijke partijen ten belope van de aan hen hierboven toegekende bedragen in eerste instantie zal geschieden door de toewijzing van het verbeurd bedrag in hoofde van de beklaagde, begroot op 21.200 euro

Ten aanzien van

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij onontvankelijk.

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroep ingesteld op:

- 1 juni 2021 door de beklaagde;
- 7 juni 2021 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd eveneens tijdig een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 1 juni 2021 door de raadsman van de beklaagde;
- 7 juni 2021 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 4 maart 2022 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, §1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 17 juni 2022.

De beklaagde heeft tijdig geconcludeerd

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 17 juni 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

Op de rechtszitting van 17 juni 2022 waren de burgerlijke partijen niet aanwezig noch vertegenwoordigd. Het hof behandelde de zaak ten aanzien van de burgerlijke partijen bij verstek.

2.1 De advocaat van de beklaagde bepaalde in het grievenformulier hoger beroep de volgende nauwkeurige grieven tegen het beroepen vonnis: op strafgebied voor wat betreft de schuld, de straf en andere (verbeurdverklaring) alsook op burgerlijk gebied.

Het openbaar ministerie bepaalde in het grievenformulier hoger beroep een nauwkeurige grief over de strafmaat.

2.2 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

2.3 De dagvaarding voor de eerste rechter werd op 4 november 2020 overgeschreven op het kantoor rechtszekerheid (sinds 1 januari 2021: het bevoegde kantoor van de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie).

Er is voldaan aan het toenmalig artikel 20ter van de Vlaamse Wooncode, zoals van toepassing op het ogenblik van de betekening ervan, thans artikel 3.49 Vlaamse Codex Wonen en aan artikel 6.3.1 § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

3. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis oordeelkundig samen als volgt:

*De beklaagde is eigenaar van drie gebouwen dewelke hij verhuurt, meer bepaald
en en*

*Op 20 oktober 2017 werd de wooninspectie gecontacteerd door gerechtsdeskundige
die naar aanleiding van het leggen van roerend beslag in de vaststelde*

dat daar vijf gezinnen woonden terwijl de woning vermoedelijk niet voldeed aan de woonkwaliteitsnormen.

In het kader van een breder onderzoek werd op 30 november 2017 telkenmale met een visitatiebevel overgegaan tot een controle in de drie woningen van de beklaagde door de wooninspectie samen met de politie

Er werd vastgesteld dat het pand verhuurd werd aan vier personen zonder huurcontract en met het verbod om er zich te domicilieren. Het gebouw behaalde 33 straffpunten op het technisch verslag. Elke kamer werd ongeschikt en onbewoonbaar verklaard. Kamer 0/1 behaalde na opmeting een netto vloeroppervlakte van 8,35 m² waardoor deze kamer niet geschikt is voor bewoning. Ook kamer 2/1 behaalde na opmeting een netto-vloeroppervlakte van 11,52 m² waardoor ook deze kamer niet geschikt was voor bewoning. Kamer 2/2 behaalde na opmeting slechts een netto-vloeroppervlakte van 7,99 m² waardoor ook deze kamer niet geschikt was voor bewoning. Op het ogenblik van de vaststellingen bleken kamer 0/1, 1/1 en 1/2 niet bewoond te worden. Foto's van deze vaststellingen en technische verslagen werden aan het dossier gevoegd. Gelet op deze vaststellingen werd tevens vastgesteld dat de woning zonder vergunning omgevormd werd naar een meergezinswoning.

Op 1 februari 2018 maakte de wooninspecteur haar herstellenvordering aan het parket over.

De beklaagde verklaarde in zijn verhoor van 13 maart 2018 samen met zijn

sedert twaalf jaar de eigenaar van het pand te zijn. Bij aankoop hebben ze vernieuwingswerken uitgevoerd. De woning werd nadien verhuurd maar hij weet niet meer aan wie. In 2014 verhuurde hij de woning aan tot oktober 2017. Hij zegde het huurcontract op omdat ze de woning niet goed onderhield. Gedurende de periode dat zij er woonde ontving hij geen klachten omtrent de staat van de woning. Nadien zijn er verschillende personen in de woning geweest maar hij verhuurde de woning niet aan hen. In februari sloot hij een huurcontract af met die er met zijn gezin woont. Hij stelde alles nog eens goed te zullen bekijken en zo nodig te herstellen.

Er werden verschillende nacontroles uitgevoerd waarbij vastgesteld werd dat de woning nog steeds niet voldeed. Uiteindelijk werd op 30 april 2019 vastgesteld dat de woning voldoet aan de normen.

Tijdens de controle van 30 november 2017 werd vastgesteld dat het gebouw 33 straffpunten behaalde. De gemeenschappelijke kookruimte behaalde 20 punten, de gemeenschappelijke badfunctie 14 punten en het gemeenschappelijk toilet 8 punten.

Het gebouw was verder ingedeeld in vijf kamers. Elke kamer werd ongeschikt en onbewoonbaar verklaard, drie kamers waren op het moment van de vaststellingen niet bewoond. Er was tevens geen stedenbouwkundige vergunning voor het wijzigen van het aantal wooneenheden. Een

fotodossier betreffende deze vaststellingen werd aan het dossier gevoegd alsook het technisch verslag betreffende de vaststellingen.

Op 1 februari 2018 maakte de wooninspecteur haar herstellvordering aan het Parket over.

De beklaagde verklaarde in zijn verhoor van 13 maart 2018 samen met zijn vrouw gedurende twaalf jaar eigenaar van het pand te zijn. Het pand stond leeg bij aankoop en hij heeft er toen werken uitgevoerd. Hij heeft de woning steeds als eengezinswoning laten bewonen. In 2014 verhuurde hij de woning aan [redacted] en hij noteerde op het contract dat ze er met 5 mochten wonen. Hij doet dit altijd om zo de verantwoordelijkheid bij de huurder te leggen. In de zomer van augustus 2017 stelde hij vast dat er verschillende wasmachines aanwezig waren, hij dacht dat ze er een wasserij had. Hij had ook via de buurman vernomen dat er verschillende mensen woonden. Omdat hij niet akkoord was met deze onderverhuur heeft hij in oktober 2017 een aangetekende brief verstuurd met de opzeg. Er was toen nog een [redacted] koppel in de woning aanwezig, zij vertrokken in november. Nadien heeft hij herstellingswerken uitgevoerd. Geconfronteerd met de vaststellingen van de wooninspectie dat er op 30 november 2017 twee mannen werden aangetroffen, stelde hij dat niet te weten.

Na diverse hercontroles werd op 30 april 2019 vastgesteld dat de woning aan de normen voldeed.

Tijdens de controle van 30 november 2017 werd vastgesteld dat het pand bewoond werd door vier personen zijnde [redacted] en [redacted].

[redacted] waren er op bezoek en bleken elders woonachtig te zijn. De huurovereenkomst werd afgesloten tussen de beklaagde en [redacted] op 14 april 2014 voor een periode van drie jaar met een maandelijkse huurprijs van 700 euro. [redacted] verklaarde dat ze tot augustus 2015 in het pand woonde. Het pand werd op het ogenblik van de feiten bewoond door [redacted]. Zij betaalde tot april 2017 de huurgelden, nadien werd dit betaald door de huurders. De beklaagde zou regelmatig langskomen om de huurgelden cash te ontvangen. De bewoners moeten zelf instaan voor herstel van de woning, de beklaagde is niet bereikbaar en komt niet langs om herstellingen te doen. Aan het verhoor werd een brief gevoegd dewelke de beklaagde aan [redacted] richtte op 20 november 2017 en waarin hij aankondigt dat hij de woning zal verbouwen en zij binnen de drie maanden het huis dienen te verlaten.

Na een controle werd vastgesteld dat het gebouw 30 strafpunten behaalde. De woning behaalde 83 punten op het technisch verslag en werd ongeschikt verklaard. Volgens de wooninspectie waren de vastgestelde gebreken aanwezig bij aanvang van de huurovereenkomst. Een fotodossier betreffende deze vaststellingen werd aan het dossier gevoegd alsook het technisch verslag betreffende de vaststellingen. Er werd tevens vastgesteld dat de woning zonder vergunning omgevormd werd naar een meergezinswoning.

Op 29 januari 2018 maakte de wooninspecteur haar herstellvordering aan het Parket over.

De beklaagde verklaarde in zijn verhoor van 13 maart 2018 samen met zijn vrouw gedurende 10 jaar eigenaar van het pand te zijn. Hij heeft het pand gerenoveerd. Hij weet niet meer aan wie hij

het pand nadien verhuurd heeft. Met de door de wooninspectie aangetroffen huurders heeft hij geen huurcontract afgesloten. Toen hij ter plaatse ging, zag hij dat er gebreken waren, maar de huurders vroegen hem om geen herstellingen uit te voeren omdat ze anders geen andere woning van zouden krijgen. Ze hebben een spelletje met hem gespeeld. Hij verklaarde verder nog de herstellvordering te zullen overlopen en de wooninspectie binnen de drie maanden te contacteren voor een controle.

Na diverse hercontroles werd op 30 april 2019 vastgesteld dat de woning aan de normen voldeed.

4. De eerste rechter bracht terecht een aantal verbeteringen aan in de rechtstreekse dagvaarding. Het hof verwijst naar bladzijde 6 van het beroepen vonnis. Het hof neemt die verbeteringen over.

4.1 De feiten van de telastleggingen A.1 tot en met A.3 waren op het tijdstip van de feiten, als inbreuk op artikel 5, § 1, Vlaamse Wooncode, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, Vlaamse Wooncode.

De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 Besluit Vlaamse Regering 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse Wooncode werd mee gebundeld.

Sinds 1 januari 2021 is de woningkwaliteitsbewaking gebundeld in boek 3 van de Vlaamse Codex Wonen. Artikel 3.1 § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 bepaalt de veiligheids- gezondheids- en woningkwaliteitsnormen, zoals die tot 1 januari 2021 vermeld waren in artikel 5 § 1 Vlaamse Wooncode.

Op grond van artikel 3 § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 zijn de mogelijke gebreken onderverdeeld in de volgende drie categorieën:

- 1° gebreken van categorie I: kleine gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden of die potentieel kunnen uitgroeien tot ernstige gebreken;
- 2° gebreken van categorie II: ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar die geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning;
- 3° gebreken van categorie III: ernstige gebreken die mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

De strafbaarstelling voor inbreuk op de gestelde vereisten is sinds 1 januari 2021 vervat in artikel 3.34, eerste lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 en luidt:

"Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen."

De gebreken die de wooninspectie in deze zaak vaststelde waren ernstige gebreken, namelijk gebreken van nu minstens categorie II en III, zoals hierna verder besproken.

De verzwarende omstandigheid was tot 1 januari 2021 voorzien in artikel 20, § 1, derde lid, Vlaamse Wooncode en is sindsdien bepaald door artikel 3.36, 1° Vlaamse Codex Wonen van 2021.

De te last gelegde feiten zijn aldus sinds 1 januari 2021 strafbaar gebleven. De straffen zijn dezelfde gebleven.

4.2 Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

Tot 23 februari 2017 was er sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art 296 Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, BS 23 oktober 2014, met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch de strafbaarheid bij inbreuk op deze verplichting.

De handelingen vermeld onder de telastlegging B.1 tot en met B.3 zijn nog steeds en ononderbroken vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1, 7° Vlaamse Codex ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen opgenomen in artikel 6.2.1, eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn steeds dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

5. De beklaagde betwist ook voor het hof dat hij zich schuldig maakte aan een inbreuk op de telastleggingen A en B. Hij benadrukt dat de woningen over een conformiteitsattest beschikten toen de huurovereenkomsten werden afgesloten. Hij ging er telkens van uit dat er slechts één gezin in de woning zou verblijven. De huurders hebben hem nooit problemen gemeld. Hij vraagt de vrijspraak bij gebrek aan moreel element, minstens op basis van rechtsdwaling.

De beklaagde legt conformiteitsattesten voor van de woningen in de en die dateren van 19 augustus 2013. De conformiteitsattesten van de twee panden in de vermelden dat de gebreken in de panden op zeer rudimentaire wijze werden hersteld.

5.1 De beklaagde kan redelijkerwijze niet betwisten dat hij de woningen in de en verhuurde als kamerwoning, terwijl de woningen waren bestemd als eengezinswoning.

Op 30 november 2017 verbleven er in de woning in de vier of vijf buitenlandse werknemers van verklaarde dat hij de andere bewoners niet kende toen hij in de woning trok. De beklaagde verklaarde dat hij de woning verhuurde aan een bedrijf dat er een werknemer en zijn gezin zou in huisvesten. Hij zou pas in september 2017 hebben vastgesteld dat er vier (vijf) verschillende werknemers verbleven. Omdat ze beloofden dat ze de woning beter zouden onderhouden, mochten ze in de woning blijven. Een hercontrole werd gepland op 14 juni 2018 maar kon niet doorgaan omdat het pand bewoond was en de beklaagde niet over ingevulde toestemmingsformulieren beschikte. Hij deed mee dat er twee broers, een neef en zijn oom in de woning woonden. Er was tussen de betrokkenen geen familieverband. Bij de hercontrole op 15 oktober 2018 was de woning nog steeds niet conform en verbleven er werknemers van. De wijkagent had op 23 oktober 2018 contact met één van de bewoners, die verklaarde dat de vijf bewoners huur betaalden aan de beklaagde en dat er geen huurcontract was omdat de beklaagde wachtte op de gemeente die zou aangeven wat er moest worden hersteld. De beklaagde meldde enkele dagen later dat er krakers in het pand verbleven, maar vermits hij voor de hercontrole van 15 oktober 2018 toestemmingsformulieren van alle bewoners kon voorleggen, is dat niet geloofwaardig. Het staat vast dat hij de eengezinswoning bewust verhuurde/ter beschikking stelde als kamerwoning.

Op 30 november 2017 verbleven er twee personen in de woning in de die werkzaam waren voor eenzelfde bedrijf. verklaarde dat hij een kamer huurde voor 300 euro per maand, dat hij cash aan de eigenaar betaalde zonder betalingsbewijs. Er woonden in diezelfde periode ook meerdere andere personen. De eigenaar is volgens hem niet goed bij zijn hoofd en herstelt niets aan het huis. De beklaagde verklaarde dat hij de woning verhuurde aan een dame, die zonder zijn medeweten onderverhuurde. Bij een hercontrole op 15 oktober 2018 verbleven er opnieuw vijf personen in de woning, die volgens de beklaagde een oom en een tante waren (en drie neven. Hij kon echter niet zeggen wie van de bewoners de oom en de tante waren. Ze werkten alle vijf voor dezelfde werkgever. Slechts één van de bewoners had de nationaliteit, de andere vier bewoners waren

Voor het hof staat het vast dat de beklaagde opzettelijk misleidende informatie verstrekke over de identiteit van zijn huurders in een poging om te verhullen dat hij met kennis van zaken een eengezinswoning als kamerwoning verhuurde.

Voor de toepassing van de Vlaamse Wooncode (thans Vlaamse Codex Wonen) is het werkelijke gebruik (feitelijke bestemming) van het gebouw op het ogenblik van de vaststelling van tel, los van de contractuele of wettelijke (stedenbouwkundige) bestemming

van het gebouw. Gelet op wat voorafgaat, toetste de wooninspecteur deze woningen terecht af aan de criteria voor een kamerwoning.

De woningen in de _____ en _____ waren niet geschikt om als kamerwoning te worden verhuurd. Geen enkele kamer was geschikt voor bewoning, meerdere kamers waren te klein. In geen enkele kamer was er een lavabo aanwezig. De deuren konden niet worden gesloten en er was geen eigen bel of brievenbus.

5.2 Daarnaast vertoonden die woningen ook nog gebreken die tot gevolg hebben dat ze ook als eengezinswoning niet voldeden aan de vereiste kwaliteitsnormen. In de gemeenschappelijke delen van de woningen was er gevaar voor elektrocutie door gebreken aan de elektrische bedrading of brandgevaar wegens onjuiste afsluiting van de gasleiding. Er was ook telkens sprake van verregaande vochtproblemen, die gebreken opleverden van categorie II.

Op basis van de conformiteitsattesten van 19 augustus 2013 kan het hof niet vaststellen dat de beklaagde op 14 april 2017 (telastlegging A.1) en 30 november 2017 (telastlegging A.2) een conforme eengezinswoning ter beschikking stelde. Een verhuurder van een woning moet regelmatig de staat van het verhuurde pand controleren om na te gaan of die nog beantwoordt aan de minimale kwaliteitsnormen. Een actief beheer is vereist. Voor het hof staat het vast dat de beklaagde bewust verzaakte aan zijn verplichting om de gebreken te herstellen die hem werden gemeld. Het hof verwijst naar de verklaring van _____ en het feit dat bij de tweede controle andere huurders in de panden verbleven terwijl nog niet alle gebreken waren hersteld. De gebreken in die twee woningen zijn hem toerekenbaar.

Ook het moreel element van de telastleggingen A en B is vervuld. Van rechtsdwaling kan geen sprake zijn. De schuld van de beklaagde aan de feiten van de telastleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2 staat vast.

5.3 In de woning in de _____ verbleven sinds 14 april 2014 _____ verklaarde dat ze in augustus 2015 verhuisde naar _____ maar dat _____ in de woning zijn blijven wonen. Ze verklaarde ook dat de beklaagde onbereikbaar is wanneer er problemen zijn, maar wel steeds om geld komt vragen. De beklaagde houdt in conclusies voor dat haar verklaring ongeloofwaardig is, vermits _____ niet in augustus 2015 uit de woning vertrok: ze ondertekende in april 2017 nog het contract voor de nutsvoorzieningen. Hij zou ook nooit hebben aangedrongen op cash betalingen en was steeds bereid om de gebreken te herstellen, doch die werden hem niet gemeld.

Ook de woning in _____ vertoonde talrijke gebreken, waaronder verregaande vochtproblemen, beschadigingen aan buitenmuren, draagvloeren en binnenwanden door de gebrekkige afwerking daarvan en een gebrek aan de gaskraan van de _____

gaskookplaat (onbereikbaar achter de oven). De beklaagde verklaarde dat hij in 2016 een nieuwe keuken plaatste maar dat hem nooit andere problemen werden gemeld. Bij een hercontrole op 14 juni 2018 was de woning nog steeds gebrekkig. De wijkinspecteur meldde dat een buitenlandse werknemer op 23 oktober 2018 in de woning verbleef zonder er te zijn ingeschreven.

Uit het conformiteitsattest van 19 augustus 2013 blijkt dat het pand op zeer rudimentaire wijze was hersteld. Hierdoor konden heel snel nieuwe gebreken ontstaan, die de beklaagde bewust niet herstelde.

Het hof hecht integraal geloof aan de verklaring van de beklaagde. Uit de betalingsoverzichten die de beklaagde voorlegt als stuk 10 blijkt dat enkel in 2014 en 2015 de huurgelden overschreef naar de rekening van de beklaagde. Vanaf november 2015 betaalde de huur, dan wel

Dit bevestigt de verklaring van de beklaagde dat zij in 2015 uit de woning trok. Dat zij pas op 13 april 2017 het contract voor overname van de waterlevering ondertekende, is daarvoor geen tegenindicatie, nu haar ouders en haar dochter er nog woonden.

De beklaagde verklaarde bovendien dat de beklaagde zich dikwijls aan de woning aanbood en aandrang op cash betaling van de huur. De beklaagde ontkent dat er huur cash werd betaald, maar verklaarde anderzijds dat enkel de laatste maand niet was betaald, terwijl er meerdere maanden ontbreken in het overzicht van betaalbewijzen dat hij voorlegt (zie stuk 10 van de beklaagde).

Voor het hof staat het vast dat de beklaagde zich regelmatig aanbood aan de woning waar hij zelf de gebreken kon vaststellen en dat hij naliet om de gebreken te herstellen die hij vaststelde of die hem werden gemeld. De beklaagde was enkel in het geld geïnteresseerd. De gebreken in die woning zijn hem toerekenbaar.

Ook het moreel element van de telastlegging A.3 is vervuld. Er is geen sprake van rechtsdwaling. Zijn schuld aan de feiten van de telastlegging A.3 staat vast.

5.4 De bij de telastleggingen A.1 tot en met A.3 voorziene verzwarende omstandigheid dat de beklaagde van de activiteit een gewoonte maakte, is eveneens bewezen. De beklaagde werd hiervoor reeds eerder veroordeeld en verhuurde ook in deze zaak drie woningen die niet voldeden aan de vereiste woonkwaliteitsnormen. Dit volstaat om deze verzwarende omstandigheid bewezen te verklaren.

6. De bewezen verklaarde telastleggingen A.1 tot en met A.3, B.1 en B.2 zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof slechts een straf toepast, met name de zwaarste (artikel 65, eerste lid Strafwetboek).

De Vlaamse Wooncode – nu de Vlaamse Codex Wonen - beoogt het waarborgen van het fundamenteel recht op menswaardig wonen. Bij het verhuren van een pand moet de

verhuurder de kwaliteitsnormen en – vereisten strikt naleven en mag hij niet besparen op noodzakelijke investeringen. Door eengezinswoningen te verhuren als kamerwoningen - terwijl die daarvoor ongeschikt waren – maximaliseerde de beklaagde zijn winst, ten koste van het wooncomfort van de bewoners. De beklaagde had bij de bewezen misdrijven enkel zijn eigen financiële belangen voor ogen en bekommerde zich in zijn geldzucht niet om het lot van de slachtoffers. Tegelijk verziekte hij mede het woonlandschap door de instandhouding van de krotverhuur als lucratieve activiteit.

De beklaagde is oud. Hij zou thans invalide zijn. Hij woont samen met zijn partner, hun vier kinderen en zijn ouders. Hij heeft een erg ongunstig strafrechtelijk verleden. Behoudens acht veroordelingen voor verkeersgerelateerde misdrijven, vermeldt zijn strafregister ook zeven eerdere correctionele veroordelingen, wegens geweldsdelicten en stedenbouwkundige misdrijven.

Bij arrest van 13 januari 2012 veroordeelde het hof van beroep te Gent hem tot een gevangenisstraf van één jaar (deels met uitstel gedurende een termijn van vijf jaar) en een geldboete van 1.000 euro wegens opzettelijke slagen en meerdere stedenbouwkundige misdrijven. Een afschrift van dit arrest ligt voor, voorzien van een attest van niet-verhaal. Hieruit blijkt dat de beklaagde samen met een familielid op bijzonder agressieve wijze huurgelden inde bij zijn huurders en ook dan woningen verhuurde die ongeschikt en onbewoonbaar waren. De beklaagde pleegde de feiten in het dossier dat thans ter beoordeling voorligt voordat vijf jaar is verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan, of sinds zijn straf is verjaard. Hij bevindt zich dus in staat van wettelijke herhaling en kan geen gewoon uitstel meer genieten.

De gevangenisstraf en geldboete die de eerste rechter oplegde zijn passend en noodzakelijk als maatschappelijke vergelding en om de beklaagde aan te sporen voortaan wel alle regels na te leven. De eerste rechter wees er terecht op dat een strenge straf nodig is om de beklaagde er dringend toe aan te zetten een andere levenshouding aan te nemen. Hij trok geen lessen uit een eerdere zware veroordeling. Hij had de woningen bovendien maar erg rudimentair op orde gesteld waardoor hij kosten bespaarde, maar ook snel nieuwe gebreken genereerde. Hij had geen oog voor die nieuwe gebreken, maar enkel voor de maximalisatie van zijn huurinkomsten. Deze beklaagde is bijzonder hardleers. Anderzijds houdt ook het hof er in zijn voordeel rekening mee dat hij de gebreken in de drie woningen had hersteld voor de dagvaarding in eerste aanleg.

Uit niets volgt dat deze straffen zijn sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zouden brengen. Specifiek voor wat betreft de geldboete, wijst het hof erop dat de beklaagde niet aannemelijk maakt dat zijn financiële situatie precair is. De beklaagde is samen met zijn echtgenote eigenaar van minstens drie panden die zij verhuren. Uit de betalingsbewijzen die de beklaagde voorlegt onder stuk 3 blijkt dat de beklaagde ook nog huurgelden int voor een pand aan de . Hij legt geen bewijsstukken voor

van de hypothecaire kredieten die volgens hem op de panden rusten. De beklaagde komt overigens niet meer in aanmerking voor een straf met gewoon uitstel.

Aangezien de beklaagde de bewezen verklaarde feiten pleegde na 31 december 2016, moet de uitgesproken geldboete met 70 deciemmen worden verhoogd. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf is voor de beklaagde een voldoende aansporing om die geldboete te betalen.

7. Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van 52.000 euro overeenkomstig artikel 42 en 43bis Strafwetboek.

De berekening van het vermogensvoordeel in hoofde van de beklaagde komt het hof correct voor. Deze beklaagde stelde van bij de aanvang van de huurovereenkomst ongeschikte en (voor twee van de drie woningen) ook onrechtmatig opgesplitste woningen ter beschikking waarvoor hij geen huurgelden mochten innen.

Het gaat niet op om de misdrijven als bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag behouden. De verbeurdverklaring is nodig als bijkomend signaal dat dergelijke misdrijven niet mogen lonen.

Aan de hand van een reeks facturen tracht de beklaagde aan te tonen dat het onderhoud van de panden al veel geld heeft gekost. Het hof stelt vast dat het grootste deel van de facturen dateert van de periode van 2006 – 2011 en dus niet relevant zijn voor de beoordeling van deze zaak. De beklaagde legt ook nog een reeks facturen voor van 2018 en 2019 voor telkens erg beperkte bedragen die niet met zekerheid terug te brengen zijn tot de panden die het voorwerp uitmaken van deze strafzaak. De beklaagde was in het verleden immers ook werkzaam als aannemer. Hoe dan ook is het hof er niet toe gehouden om bij de begroting van het vermogensvoordeel aftrek te doen van kosten.

De verbeurdverklaring is voor deze beklaagde geen onredelijke straf en is noodzakelijk om hem te doen beseffen dat hij enkel huizen mag verhuren als hij voldoet aan zijn verplichtingen als verhuurder. Overeenkomstig artikel 8, derde lid Probatiewet kan de veroordeling tot een straf van bijzondere verbeurdverklaring niet met uitstel worden opgelegd. De beklaagde komt daarvoor ook niet meer in aanmerking.

Nu deze vermogensvoordelen niet in het vermogen van de beklaagde identificeerbaar zijn, slaat de verbeurdverklaring op het equivalent bedrag.

Met toepassing van artikel 43bis, derde lid Strafwetboek wijst het hof het verbeurdverklaarde bedrag toe aan de burgerlijke partijen, voor het bedrag van de schadevergoedingen waartoe de beklaagde ten aanzien van hen wordt veroordeeld.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

9. De eerste rechter verklaarde de herstellvorderingen terecht zonder voorwerp. Het hof bevestigt die beslissing

10. Enkel de beklaagde tekende hoger beroep aan op burgerlijk gebied. De beslissing van de eerste rechter dat de vordering van onontvankelijk is, is bijgevolg definitief.

vorderden een vergoeding lastens de beklaagde op grond van de telastlegging A.3. De beklaagde is met toepassing van artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek gehouden om de schade te vergoeden die deze burgerlijke partijen hebben geleden als gevolg van de bewezen telastlegging A.3 die een door de beklaagde gepleegde fout uitmaakt.

De beklaagde houdt ten onrechte voor dat aan en geen vergoeding kan toekomen omdat hij er nooit mee instemde dat zij in het pand zouden verblijven. Het hof heeft hoger al de verklaring van als integraal geloofwaardig beschouwd. De beklaagde wist wie er in het pand verbleef. Hij trok zich dat niet aan, zolang de huur maar werd betaald.

De eerste rechter heeft de schadevergoedingen van
en correct begroot. Het hof bevestigt die
beslissingen, met dien verstande dat de vergoedende intresten thans lopen tot de datum
van dit arrest. Het hof bevestigt ook de beslissing van de eerste rechter omtrent de
rechtsplegingsvergoeding die deze burgerlijke partijen toekomt voor de procedure in eerste
aanleg.

11. De eerste rechter hield de beslissing omtrent de overige burgerlijke belangen terecht
aan. Het hof bevestigt die beslissing

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend bij verstek voor de burgerlijke partijen en op tegenspraak voor de beklaagde,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige
stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot verbetering van de dagvaarding, de
beslissing over de herstellvordering en de beslissing tot het aanhouden van de overige
burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

verklaart de beklaagde schuldig aan de feiten van de telastleggingen A.1, A.2,
A.3, B.1 en B.2;

stelt de staat van wettelijke herhaling vast;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen feiten samen tot een gevangenisstraf van **twalf maanden** en geldboete van **3.500 euro**, met deciemmen gebracht op 28.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

beveelt de verbeurdverklaring van een bedrag van 52 000 euro als vermogensvoordelen overeenkomstig artikel 42, 3° Strafwetboek en 43bis Strafwetboek;

wijst het verbeurd verklaarde bedrag toe aan de burgerlijke partijen en voor het bedrag van de schadevergoedingen waartoe de beklaagde ten aanzien van hen wordt veroordeeld;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 283,04 euro in eerste aanleg en 238,25 euro in beroep;

op burgerlijk gebied:

bevestigt het beroepen vonnis wat betreft de vordering van de burgerlijke partijen en met die wijziging dat de vergoedende intresten lopen tot vandaag;

zegt voor recht dat de burgerlijke partijen in eerste instantie zullen worden vergoed door de verbeurdverklaring met toewijzing in hun voordeel.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof de veroordeelde op de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, en op de wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten

Als inlichting over de mogelijkheden om in het kader van de strafuitvoering te worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd verwijst het hof de burgerlijke partij naar dezelfde wetten en besluiten

Kosten eerste aanleg. **€ 283,04**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 66,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 27,56
Dagv. 1e BP	€ 26,91
Dagv. 2 en 3e BP:	€ 27,56
Dagv. 4 en 5e BP:	€ 27,56

€ 216,59

+ 10 % : **€ 21,66**

Totaal : € 238,25

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren
en en in openbare rechtszitting van **7 oktober 2022**
uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van
advocaat-generaal, met bijstand van griffier